Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

19 декември 2024 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Контрол по границите, убежище и имиграция — Политика относно убежището — Директива 2013/32/ЕС — Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — Молба за международна закрила — Основания за недопустимост — Член 2, буква р) — Понятие за последваща молба — Член 33, параграф 2, буква г) — Отхвърляне от държава членка на молба за международна закрила като недопустима поради отхвърляне на предходна молба, подадена в друга държава членка или прекратяване от друга държава членка на процедурата по предходната молба“

По съединени дела C-123/23 и C-202/23 [Khan Yunis и Baabda] [i],

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Административен съд Минден, Германия) с актове от 28 октомври 2022 г., постъпили в Съда на 1 март 2023 г. (C-123/23) и на 28 март 2023 г. (C-202/23), в рамките на производства по дела

N.A.K.,

E.A.K.,

Y.A.K. (C-123/23),

M.E.O. (C-202/23)

срещу

Bundesrepublik Deutschland

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на пети състав, D. Gratsias (докладчик) и E. Regan, съдии,

генерален адвокат: N. Emiliou,

секретар: A. Juhász-Tóth, администратор,

* Език на производството: немски.

[i] Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 февруари 2024 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за германското правителство, от J. Möller, A. Hoesch и R. Kanitz, в качеството на представители,

– за френското правителство, от R. Bénard и J. Illouz, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Azéma, J. Hottiaux, B. Schima и J. Vondung, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 юни 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60).

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора между N.A.K., E.A.K. и Y.A.K. (дело C-123/23), и M.E.O. (дело C-202/23), от една страна, и Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия), от друга страна, относно законосъобразността на две решения на Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба по въпросите на миграцията и бежанците, Германия) (наричана по-нататък „Федералната служба“), с които молбите им за международна закрила са отхвърлени като недопустими.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2011/95/ЕИО

3 Член 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна

закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9), озаглавен „Определения“, предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

а) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на субсидиарна закрила, както са определени в букви д) и ж);

б) „лице, на което е предоставена международна закрила“ означава лице, на което е предоставен статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, както са определени в букви д) и ж);

[…]

г) „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея, и по отношение на което не се прилага член 12;

д) „статут на бежанец“ означава признаването от държава членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец;

е) „лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство, които не отговарят на условията за бежанец, но за които има сериозни основания да се смята, че ако бъдат изпратени обратно в държавата на произход, или в случай на лице без гражданство — в държавата на предишното му обичайно пребиваване, биха били изложени на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, и по отношение на които не се прилага член 17, параграфи 1 и 2, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрилата на тази държава;

ж) „статут на субсидиарна закрила“ означава признаването от държава членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

з) „молба за международна закрила“ означава искането, отправено от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, за закрила от държава членка, което може да бъде разглеждано като лице, искащо да получи статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, и което лице не иска изрично друг тип закрила извън приложното поле на настоящата директива, която може да бъде предмет на отделна молба;

[…]“.

Директива 2013/32

4 Съображение 13 от Директива 2013/32 предвижда:

„Сближаването на нормите за процедурата за предоставяне и отнемане на международна закрила би следвало да допринесе за ограничаването на вторичното движение на кандидатите за международна закрила между държавите членки в случаите, когато такова движение се дължи на различията в правната рамка при отделните държави членки, и да създаде равностойни условия за прилагането на Директива [2011/95] в държавите членки“.

5 Член 2 от тази директива, озаглавен „Определения“, гласи:

„За целите на настоящата директива:

[…]

б) „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива [2011/95], за която се кандидатства отделно;

[…]

д) „окончателно решение“ е всяко решение, с което се постановява, че гражданинът на трета страна или лицето без гражданство получава статут на бежанец или статут на лице под субсидиарна закрила по силата на Директива [2011/95], и което не е последвано от обжалване в рамките на глава V от настоящата директива, независимо дали това обжалване има или няма като следствие разрешаването на кандидата да остане на територията на съответните държави членки в очакване на решение;

е) „решаващ орган“ означава всеки квазисъдебен или административен орган в държава членка, който е компетентен за разглеждането на молбите за международна закрила и който е компетентен да вземе решение като първа инстанция по такива случаи;

[…]

р) „последваща молба“ означава молба за международна закрила, подадена след вземането на окончателно решение по предишна молба, като това включва и случаите, когато кандидатът изрично е оттеглил молбата си, и случаите, когато решаващият орган е отхвърлил молбата след нейното негласно оттегляне в съответствие с член 28, параграф 1“.

6 Член 6 от посочената директива, озаглавен „Достъп до процедурата“, гласи:

„1. Когато дадено лице подава молба за международна закрила до орган, който съгласно националното право е компетентен да регистрира подобни молби, регистрацията се извършва не по-късно от 3 работни дни след подаването на молбата.

Ако молбата за международна закрила е подадена до други органи, които има вероятност да получат подобни молби, но не са компетентни да направят регистрацията съгласно националното право, държавите членки се уверяват, че регистрацията се извършва не по-късно от 6 работни дни след подаването на молбата.

[…]

2. Държавите членки следят за това лице, което е подало молба за международна закрила, да разполага с действителна възможност да внесе своята молба възможно най-скоро. Когато кандидатът не подаде молба, държавите членки могат съответно да приложат член 28 от настоящата директива.

[…]“.

7 Член 28 от същата директива, озаглавен „Процедура при негласно оттегляне на молба или отказ от нея“, предвижда:

„1. Когато съществува сериозно основание да се счита, че кандидатът негласно е оттеглил молбата си или негласно се е отказал от нея, държавите членки гарантират, че решаващият орган взима решение за прекратяване на разглеждането на молбата или, при условие че решаващият орган смята молбата за неоснователна след подходящото ѝ разглеждане по същество в съответствие с член 4 от Директива [2011/95,] я отхвърля.

Държавите членки могат да допуснат, че кандидатът негласно е оттеглил молбата си за международна закрила или се е отказал от нея, по-конкретно когато се установи, че:

а) той не отговаря на исканията да предостави информация по същество за своята молба по смисъла на член 4 от Директива [2011/95] или не се е явил на личното интервю в съответствие с членове 14—17 от настоящата директива, освен ако кандидатът представи в разумен срок доказателство, че отсъствието му е било по независещи от него обстоятелства;

б) той е избягал или е напуснал без разрешение мястото, където живее, или е бил задържан, без да се свърже с компетентния орган в разумен срок, или не е спазил в разумен срок задължението си да се явява редовно пред органите или други задължения за контакт, освен ако кандидатът не докаже, че това се дължи на обстоятелства извън неговия контрол.

[…]

2. Държавите членки гарантират, че кандидатът, който се явява отново пред компетентния орган, след като е било взето решение за прекратяване на разглеждането по силата на параграф 1 от настоящия член, има право да поиска повторно отваряне на неговия случай или да подаде нова молба, която не подлежи на процедурата, посочена в членове 40 и 41.

Държавите членки могат да предвидят краен срок с продължителност поне девет месеца, след изтичането на който случаят на кандидата не може да бъде повторно отварян, или новата молба може да бъде разглеждана като последваща молба и да се прилага процедурата, посочена в членове 40 и 41. Държавите членки могат да предвидят случаят да може да бъде повторно отварян само веднъж.

Държавите членки гарантират, че подобно лице не се експулсира в нарушение на принципа на забрана за връщане.

Държавите членки могат да разрешат на решаващия орган да поднови разглеждането от етапа, на който то е било прекратено.

3. Настоящият член не засяга Регламент (ЕС) № 604/2013 [на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“)]“.

8 Съгласно член 33 от Директива 2013/32, озаглавен „Недопустими молби“:

„1. В допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда, в съответствие с Регламент [Дъблин III], от държавите членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива [2011/95], когато молбата се счете за недопустима съгласно настоящия член.

2. Държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако:

[…]

г) молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива [2011/95]; […]

[…]“.

9 Член 40 от тази директива, озаглавен „Последваща молба“, предвижда:

„1. Когато лицето, което е подало молба за международна закрила в държава членка, предостави допълнителни сведения или подаде последваща молба в същата държава членка, тази държава членка разглежда тези допълнителни сведения или елементите на последващата молба в рамките на разглеждането на предходната молба, или в рамките на разглеждането на преразглежданото или обжалваното решение, доколкото в тази рамка компетентните органи могат да отчетат и разгледат всички елементи в подкрепа на новите сведения или последващата молба.

2. С цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива [2011/95].

[…]

5. Когато последващата молба не е разгледана допълнително в съответствие с настоящия член, тя се счита за недопустима в съответствие с член 33, параграф 2, буква г).

[…]

7. Когато дадено лице, по отношение на което следва да се приложи решение за прехвърляне по силата на Регламент [„Дъблин III“], предостави допълнителни сведения или подаде последваща молба в държавата членка, осъществяваща прехвърлянето, тези сведения или последващи молби се разглеждат от отговорната държава членка, както е определено в посочения регламент, в съответствие с настоящата директива.“

10 Член 41 от посочената директива, озаглавен „Изключения от правото за оставане в случаи на последващи молби“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки могат да направят изключение от правото за оставане на територията, когато дадено лице:

а) е подало първа последваща молба, която не е допълнително разгледана съгласно член 40, параграф 5, единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на решение, което би довело до неговото неминуемо репатриране от посочената държава членка; или

б) подаде друга последваща молба за международна закрила в същата държава членка след окончателно решение, с което негова първа последваща молба е била счетена за недопустима съгласно член 40, параграф 5, или след окончателно решение за отхвърляне на молбата като неоснователна,

държавите членки могат да направят такова изключение единствено когато решаващият орган счита, че решението за връщане няма да доведе до пряко или непряко връщане в нарушение на международните задължения на тази държава членка и на нейните задължения към Съюза“.

Регламент „Дъблин III“

11 Съгласно член 48, първа алинея от Регламент „Дъблин III“, той отменя и заменя Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 50, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 56), заменил в съответствие с член 24 от него Конвенцията за определяне на държавата, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите — членки на Европейските общности, подписана в Дъблин на 15 юни 1990 г. (ОВ C 254, 1997 г., стр. 1).

12 Съгласно текста на член 1, озаглавен „Предмет“, от Регламент „Дъблин III“, той установява критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, наречена „компетентната държава членка“.

13 В глава II от този регламент, озаглавена „Общи принципи и гаранции“, член 3, озаглавен „Достъп до процедурата за разглеждане на молба за международна закрила“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки разглеждат всяка молба за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях, включително на границата или в транзитните зони. Молбите се разглеждат от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това“.

14 Член 17 от посочения регламент, озаглавен „Дискреционни клаузи“, предвижда в параграф 1, първа и втора алинея:

„Чрез дерогация от член 3, параграф 1 всяка държава членка може да вземе решение да разгледа молба за международна закрила, която е подадена до нея от гражданин на трета държава или лице без гражданство, дори ако подобно разглеждане не попада в нейната компетентност съгласно критериите, предвидени в настоящия регламент.

Държавата членка, която е взела решение да разгледа молба за международна закрила съгласно настоящия параграф, става компетентна държава членка и изпълнява задълженията, свързвани с тази компетентност. […]“.

15 Член 18 от същия регламент, озаглавен „Задължения на компетентната държава членка“, гласи следното:

„1. Компетентната държава членка по смисъла на настоящия регламент, е длъжна:

а) да поеме, при условията, предвидени в членове 21, 22 и 29, отговорността за кандидат, който е подал молба в друга държава членка;

б) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, кандидат, чиято молба е в процес на разглеждане и който е подал молба в друга държава членка или който се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване;

в) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, което е оттеглило молбата си в процес на разглеждане и е подало молба в друга държава членка или което се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване;

г) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, чиято молба е била отхвърлена и който е подал молба в друга държава членка или който се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване.

2. […]

В случаите, попадащи в обхвата на параграф 1, буква в), когато компетентната държава членка е преустановила разглеждането на молба след оттеглянето ѝ от кандидата преди да е било взето решение по същество на първа инстанция, тази държава членка прави необходимото кандидатът да има право да изиска разглеждането на молбата му да бъде довършено или да подаде нова молба за международна закрила, която не се разглежда като

последваща молба, както е предвидено [в] Директива [2013/32]. В тези случаи държавите членки правят необходимото разглеждането на молбата да бъде завършено“.

16 Член 27, озаглавен „Правна защита“, от Регламент „Дъблин III“ предвижда в параграф 1:

„Кандидатът или друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), имат право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане пред съд или правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания“.

17 Член 29 от този регламент, озаглавен „Условия и срокове“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Предаването на кандидата или на друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г) от молещата държавата членка на компетентната държава членка се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка след съгласуване между заинтересованите държави членки, веднага щом това бъде практически възможно и най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от друга държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно въпросното лице или на крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие в съответствие с член 27, параграф 3.

[…]

2. Ако прехвърлянето не е извършено в шестмесечния срок, компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или приемане обратно на засегнатото лице и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка. Този срок може да бъде удължен най-много до една година, ако прехвърлянето не е могло да бъде извършено поради това че засегнатото лице е задържано в учреждение за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или най-много до осемнадесет месеца, ако засегнатото лице се укрие“.

Германското право

AsylG

18 Член 26a от Asylgesetz (Закон за убежището) (BGBl. 2008 I, p. 1798), в редакцията му, приложима към фактите по главното производство (наричан по-нататък „AsylG“), предвижда в параграф 2:

„Сигурни трети страни са, освен държавите — членки на [Съюза], изброените в приложение I държави“.

19 Член 29 от AsylG, озаглавен „Недопустими молби“, предвижда в параграф 1:

„Молбата за убежище е недопустима, когато

[…]

5. В случай на последваща молба по член 71 или при повторна молба по член 71а не се провежда нова процедура за предоставяне на убежище“.

20 Член 31 от AsylG, озаглавен „Решения на Федералната служба по молби за убежище“, предвижда в параграф 2:

„В решенията по допустими молби за убежище […] следва изрично да се посочи дали на чужденеца е предоставен статут на бежанец или статут на лице под субсидиарна закрила и дали му е признато право на убежище. […]“.

21 Член 71 от AsylG, озаглавен „Последваща молба“, предвижда в параграф 1:

„Когато предходна молба за убежище е оттеглена или окончателно отхвърлена, но чужденецът подаде нова молба за убежище (последваща молба), нова процедура за предоставяне на убежище се провежда само ако са налице условията по член 51, параграфи 1—3 от Verwaltungsverfahrensgesetz (Закон за административното производство) (BGBl. 2003 I, стр. 10, наричан по-нататък „VwVfG“); това се проверява от Федералната служба.

[…]“.

22 Член 71а от AsylG, озаглавен „Повторна молба“, предвижда в параграф 1:

„Когато е постановен отказ в рамките на процедурата за предоставяне на убежище в сигурна трета страна (член 26а), за която се прилагат разпоредбите на [Съюза] относно компетентността за провеждане на процедура за предоставяне на убежище или с която Федерална република Германия е сключила международен договор в тази област, но чужденецът подаде молба за убежище (повторна молба) на федералната територия, нова процедура за предоставяне на убежище се провежда единствено ако Федерална република Германия е компетентна за провеждането на процедурата за предоставяне на убежище и са налице условията по член 51, параграфи 1—3 [от VwVfG]; това се проверява от Федералната служба“.

VwVfG

23 Член 51 от VwVfG предвижда в параграфи 1 и 2:

„(1) По искане на заинтересованото лице съответният орган трябва да се произнесе по отмяната или изменението на необжалваем административен акт, ако

1. след неговото приемане фактическата или правна обстановка, на която се основава актът, се е променила в полза на заинтересованото лице;

2. са налице нови доказателства, които биха могли да доведат до по-благоприятно решение за заинтересованото лице;

[…]

(2) Молбата е допустима само когато заинтересованото лице, без да е проявило груба небрежност, не е било в състояние да изтъкне основанието за възобновяване в предходното производство, по-специално по реда на обжалването“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

Дело C-123/23

24 N.A.K. е майка на E.A.K. и Y.A.K., ненавършили пълнолетие деца, на които тя е законен представител. Те са палестинци без гражданство от Ивицата Газа. Съгласно декларираните от тях данни те пристигат в Германия на 11 ноември 2019 г. и на 15 ноември 2019 г. подават молба за убежище. Молбите им са регистрирани на 22 ноември 2019 г. В подкрепа на тези молби N.A.K. изтъква, че тя и децата ѝ са били преследвани от Хамас поради политическата дейност на съпруга ѝ. Освен това родителите ѝ искали да я принудят да предаде децата си на семейството на съпруга си и да се върне сама в домакинството на родителите си.

25 От изявленията на N.A.K. и от направените от Федералната служба проучвания е видно, че преди това N.A.K. е подала молби за убежище пред компетентните органи на Кралство Испания и Кралство Белгия. Компетентния испански орган отхвърля отправеното до него искане на Федералната служба за обратно приемане. До компетентния белгийски орган не е отправено искане за обратно приемане.

26 В отговор на искане за информация, отправено от Федералната служба, на 5 март 2021 г. компетентният белгийски орган посочва, че молбата за международна закрила, подадена от N.A.K. на 21 август 2018 г., е отхвърлена с решение от 5 юли 2019 г., което не е обжалвано. Компетентният белгийски орган приема по-специално, че не е доказана вероятността N.A.K. да бъде преследвана или да претърпи тежко посегателство в държавата си на произход.

27 С решение от 25 май 2021 г. Федералната служба отхвърля молбите за убежище на N.A.K., E.A.K. и Y.A.K. по същество с мотива, че следва да се приложи член 71a от AsylG и че не са налице условията за образуване на нова процедура за предоставяне на убежище. На 9 юни 2021 г. N.A.K., E.A.K. и Y.A.K подават жалба срещу това решение пред Verwaltungsgericht Minden (Административен съд Минден, Германия), който е запитващата юрисдикция.

28 Тази юрисдикция отбелязва, че от решения от 20 май 2021 г., L.R. (Молба за убежище, отхвърлена от Норвегия) (C-8/20, EU:C:2021:404), и от 22 септември 2022 г., Bundesrepublik Deutschland (Молба за убежище, отхвърлена от Дания) (C-497/21, EU:C:2022:721), следва, че разпоредба като член 71a от AsylG не може да се приложи, когато първа молба за убежище на същото заинтересовано лице е била отхвърлена съответно от трета държава или от държава членка, различна от тази, в която е подадена втора молба за убежище, която не прилага Директива 2011/95. Според нея Съдът обаче изрично оставил открит въпроса дали такава разпоредба може да се приложи в случай на отхвърляне на първа молба за убежище от друга държава членка, която прилага тази директива. Този въпрос бил определящ за изхода на спора в главното производство, тъй като в случая кандидатите не били представили нови елементи или факти, които да могат да обосноват разглеждането на молбата им в съответствие с член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 и член 71a, параграф 1 от AsylG във връзка с член 51, параграфи 1 и 2 от VwVfG.

29 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че понятието „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от Директива 2013/32 обхваща и случая на молба за международна закрила, подадена след като друга държава — членка на Съюза, е приела окончателно решение по аналогична предходна молба на същия кандидат, поради което член 33, параграф 2, буква г) от тази директива е приложим към такава молба.

30 С оглед на тези обстоятелства Verwaltungsgericht Minden (Административен съд Минден) решава да спре производството и да постави следния преюдициален въпрос на Съда:

„Трябва ли член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива [2013/32] да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, съгласно която подадена в тази държава членка молба за международна закрила трябва да се отхвърли като недопустима, когато подадена преди това в друга държава членка молба за международна закрила е била окончателно отхвърлена като неоснователна?“.

Дело C-202/23

31 На 2 март 2020 г. M.E.O., ливански гражданин, влиза в Германия и подава молба за убежище, която е регистрирана от Федералната служба на 30 април 2020 г. При извършената от последната проверка се установява, че преди влизането си в Германия M.E.O. е подал молба за международна закрила в Полша.

32 С писмо от 29 април 2020 г. полските власти се съгласяват да приемат обратно M.E.O. С решение от 25 юни 2020 г., съобщено на M.E.O. на 1 юли 2020 г., Федералната служба отхвърля като недопустима молбата му за убежище и разпорежда извеждането му в Полша. M.E.O. Подава жалба срещу това решение заедно с молба за допускане на обезпечителни мерки. На 31 юли 2020 г. тази молба е отхвърлена. От данните, предоставени от запитващата юрисдикция, обаче е видно, че решението за извеждане на M.E.O. към Полша не е могло да бъде изпълнено, като не може да се счита, че M.E.O. се е укрил по смисъла на член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“.

33 На 2 февруари 2021 г. Федералната служба отменя решението от 25 юни 2020 г. с мотива, че срокът за прехвърляне на M.E.O. към Полша е изтекъл. Освен това в отговор на запитване на Федералната служба полските власти я уведомяват, че процедурата по молбата за международна закрила, подадена от M.E.O. в Полша, е прекратена на 20 април 2020 г. по съображение, че M.E.O. пребивава в Германия. Запитващата юрисдикция посочва, че съгласно полската правна уредба тази процедура е могла да бъде възобновена по искане на M.E.O. в срок от девет месеца, считано от прекратяването ѝ, а именно до 20 януари 2021 г.

34 С решение от 14 юли 2021 г. Федералната служба отхвърля молбата за убежище на M.E.O. като недопустима и го заплашва с извеждане в Ливан. На 27 юли 2021 г. M.E.O. подава жалба срещу това решение до запитващата юрисдикция. С решение от 31 август 2021 г. последната спира изпълнението на решението за извеждане.

35 Запитващата юрисдикция посочва, че с оглед на фактите по главното производство условията за прилагане на член 71a от AsylG са изпълнени, поради което молбата за убежище на г-н E.O. трябва да бъде отхвърлена като недопустима. От една страна, запитващата юрисдикция счита, че тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага, когато процедурата за предоставяне на убежище в сигурна трета страна по смисъла на член 26a от AsylG е приключила към датата на прехвърлянето на отговорността

за разглеждане на молба за международна закрила към Федерална република Германия в съответствие с член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“. Такъв бил настоящият случай, тъй като срокът за възобновяване на процедурата по молбата за международна закрила, подадена от M.E.O. в Полша, е изтекъл на 20 януари 2021 г., докато отговорността да разгледа молбата за международна закрила на M.E.O. е преминала върху Федерална република Германия с изтичането на шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, от решението, прието на 31 юли 2020 г., по молбата за допускане на обезпечение на M.E.O. срещу решението за извеждането му в Полша, а именно на 31 януари 2021 г.

36 От друга страна, член 51, параграфи 1 и 2 от VwVfG не бил приложим в случая, тъй като подадената от M.E.O. молба за убежище в Германия се основавала на факти отпреди отпътуването му от Ливан. Следвало да се приеме, че M.E.O. се е позовал на същите факти в подкрепа на подадената в Полша молба за международна закрила или поне е можел да го направи, така че тези факти не биха могли да се считат за нови обстоятелства, на които той не е могъл да се позове, без да е проявил груба небрежност.

37 Запитващата юрисдикция обаче счита, че ако се установи, че правото на Съюза не допуска разпоредба като член 71a от AsylG поради това, че нова молба за международна закрила не може да се счита за „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от Директива 2013/32, когато окончателно решение по предходна молба на същия кандидат е било взето от друга държава — членка на Съюза, жалбата на M.E.O. трябва да бъде уважена.

38 Ако се приеме, че нова молба за международна закрила може да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на посочения член 2, буква р) и в хипотезата, в която процедурата по предходна молба на същия кандидат, подадена в друга държава членка, е прекратена от тази друга държава членка с мотива, че кандидатът е пропуснал да я продължи, запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 допуска новата молба да бъде отхвърлена като недопустима, докато все още е възможно възобновяване на процедурата по предходната молба. В случай че не допуска, запитващата юрисдикция иска да се установи дали определянето на срока, в който кандидатът може да поиска възобновяване на процедурата по предходната му молба, се урежда от националното право или от правото на Съюза и, ако се урежда от правото на Съюза, какъв е предвиденият в това право срок.

39 С оглед на тези обстоятелства Verwaltungsgericht Minden (Административен съд Минден) решава да спре производството и да постави следните преюдициални въпроси на Съда:

„1) Трябва ли член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива [2013/32] да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, съгласно която подадената в тази държава членка молба за международна закрила трябва да се отхвърли като недопустима, когато кандидатът вече е подал молба за международна закрила в друга държава членка и процедурата е прекратена от другата държава членка, тъй като кандидатът се е отказал от молбата си в тази държава членка?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

Трябва ли член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива [2013/32] да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, съгласно която подадената в тази държава членка молба за международна закрила трябва да се отхвърли като недопустима, когато кандидатът вече е подал молба за международна закрила в друга държава членка и процедурата е прекратена от другата държава членка, тъй като кандидатът се е отказал от молбата си в тази държава членка, въпреки че процедурата за убежище може да бъде възобновена в другата държава членка, ако кандидатът подаде молба за това в другата държава членка?

3) При утвърдителен отговор на втория въпрос:

Определя ли правото на Съюза при произнасянето по молба за международна закрила кой момент е от значение по отношение на това дали прекратената в друга държава членка процедура за убежище все още може да се възобнови, или този въпрос се определя само от националното право?

4) В случай че на третия въпрос се отговори, че правото на Съюза съдържа съответните разпоредби:

Съгласно разпоредбите на правото на Съюза при произнасянето по молба за международна закрила кой момент е от значение по отношение на това дали прекратената преди това процедура за убежище в друга държава членка все още може да се възобнови?“.

Производството пред Съда

40 По дело C-123/23 запитващата юрисдикция иска то да бъде разгледано с предимство съгласно член 53, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда. С решение от 18 април 2023 г. председателят на Съда постановява, че това искане не следва да бъде уважено.

41 С акт от 10 май 2023 г. председателят на Съда съединява дела C-123/23 и C-202/23 за целите на писмената и устната фаза на производство и на съдебното решение.

По въпроса по дело C-123/23

42 С въпроса си по дело C-123/23 запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 във връзка с член 2, буква р) от тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност за отхвърляне като недопустима на молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, чиято предходна молба за международна закрила, подадена до друга държава членка, е била отхвърлена с окончателно решение, прието от последната държава членка.

43 Съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ, както и целите, преследвани от правната уредба, от която тя е част (решение от 28 октомври 2022 г., Generalstaatsanwaltschaft München (Екстрадиция и ne bis in idem), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, т. 67 и цитираната съдебна практика).

44 На първо място, що се отнася до текста на член 33, параграф 2 от Директива 2013/32, който изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима (решение от 20 май 2021 г., L.R. (Молба за убежище, отхвърлена от Норвегия), C-8/20, EU:C:2021:404, т. 31 и цитираната съдебна практика), следва да се отбележи, че съгласно буква г) от тази разпоредба държавите членки могат да отхвърлят молба за международна закрила като недопустима, когато става въпрос за последваща молба, във връзка с която не са налични или не са били представени от кандидата нови обстоятелства, свързани с въпроса дали същият отговаря на условията за предоставяне на международна закрила по силата на Директива 2011/95.

45 Понятието „последваща молба“ е определено в член 2, буква р) от Директива 2013/32 като „молба за международна закрила, подадена след вземането на окончателно решение по предишна молба“.

46 Така това определение съдържа понятията „молба за международна закрила“ и „окончателно решение“, които също са дефинирани в член 2 от тази директива, съответно в букви б) и д).

47 Що се отнася, от една страна, до понятието „молба за международна закрила“ или „молба“, то е определено в член 2, буква б) от Директива 2013/32 като искане за закрила от държава членка, подадено от гражданин на трета държава или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95.

48 Що се отнася, от друга страна, до понятието „окончателно решение“, съгласно член 2, буква д) от Директива 2013/32 то означава като всяко решение, с което се постановява дали гражданинът на трета държава или лицето без гражданство получава статут на бежанец или статут на лице под субсидиарна закрила по силата на Директива 2011/95 и което вече не подлежи на обжалване в рамките на глава V от Директива 2013/32.

49 Ето защо се налага изводът, че текстът на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 във връзка с посочените в точки 45—48 от настоящото решение разпоредби не установява условие, съгласно което, за да бъде квалифицирана като „последваща молба“ и отхвърлена като недопустима поради липса на нови елементи или факти, новата молба за международна закрила трябва да е била подадена до органите на същата държава членка, която е взела окончателното решение по предходна молба на същия кандидат.

50 На второ място, този извод се потвърждава от контекста на тази разпоредба.

51 Всъщност член 40 от Директива 2013/32, който урежда подробно приложимата за последващите молби процедура, предвижда по-специално в параграф 7, че когато лице, по отношение на което трябва да се изпълни решение за прехвърляне по силата на Регламент „Дъблин III“, подаде последваща молба в държавата членка, извършваща прехвърлянето, последната се разглежда от компетентната държава членка по смисъла на посочения регламент.

52 От член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ следва, че решение за прехвърляне по силата на този регламент не може да бъде прието, когато държавата членка, в която се намира засегнатото лице, сама е разгледала подадена от това лице молба за международна

закрила, тъй като вследствие на това разглеждане тази държава членка е станала „компетентна държава членка“ по смисъла на посочения регламент и вече не може да поиска прехвърлянето на кандидата в друга държава членка.

53 От това логично следва, че посочената в член 40, параграф 7 от Директива 2013/32 „последваща молба“ е нова молба, подадена в държавата членка, която е поискала прехвърлянето, след като държавата членка, в която съответното лице трябва да бъде прехвърлено, е взела решение по предходна молба на същия кандидат. Така тази разпоредба потвърждава, че понятието „последваща молба“, както е определено в член 2, буква р) от тази директива, обхваща и случая на нова молба, подадена след като друга държава членка е взела решение по предходна молба на същия кандидат.

54 Член 40, параграф 1 от Директива 2013/32, който се отнася по-специално до евентуалното подаване от лице, което е поискало да се ползва от международна закрила в определена държава членка, на „последваща молба в същата държава членка“, също потвърждава тълкуването, изложено в точка 49 от настоящото решение. Всъщност, ако се приеме, че за да бъде квалифицирана като „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от тази директива, молбата за международна закрила трябва да е била подадена до компетентните органи на същата държава членка, която е взела решение по предходна молба на същия кандидат, позоваването в член 40, параграф 1 от посочената директива на последваща молба, подадена „в същата държава членка“, би било излишно.

55 На трето място, тълкуването на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 в смисъл, че държава членка може да квалифицира като „последваща молба“ и да отхвърли като недопустима, ако не е подкрепена от нови елементи или факти, нова молба за международна закрила, подадена от кандидат, чиято предходна молба е била отхвърлена с окончателно решение, взето от друга държава членка, е в съответствие и с преследваната с тази директива цел за ограничаване на вторичното движение на кандидатите за международна закрила между държавите членки, както следва от съображение 13 от нея.

56 Всъщност, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 82—84 от своето заключение, тълкуване на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 в смисъл, че нова молба за международна закрила, подадена до компетентните органи на държава членка, може да се квалифицира като „последваща молба“ и да бъде отхвърлена като недопустима поради липса на нови елементи или факти само в случай че предходна молба на същия кандидат е отхвърлена с окончателно решение, взето от същата държава членка, би могло да подтикне кандидатите, чиито молби за международна закрила са окончателно отхвърлени от компетентните органи на една държава членка, да се преместят във втора или дори трета държава членка, за да подадат там нова аналогична молба, като се надяват, че цялостното ѝ разглеждане, което според това тълкуване следва да се извърши от органите на тези други държави членки, ще доведе до благоприятен за тях резултат.

57 Следва също да се подчертае, че възможността да се отхвърли като недопустима нова молба за международна закрила, която не се основава на нови елементи или факти, нито разкрива такива елементи или факти, в случай че предходна молба на същия кандидат е отхвърлена с решение, взето от друга държава членка, е в съответствие с принципа на взаимно доверие между държавите членки, на който съгласно практиката на Съда се основава общата европейска система за убежище и който е от основно значение в правото на Съюза, тъй като позволява създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници (вж. в

този смисъл решение от 10 декември 2020 г., Minister for Justice and Equality (Молба за международна закрила в Ирландия), C-616/19, EU:C:2020:1010, т. 48 и цитираната съдебна практика).

58 Освен това следва да се отбележи, че тълкуването на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32, изложено в точка 55 от настоящото решение, е в съответствие с практиката на Съда, произтичаща от решение от 22 септември 2022 г., Bundesrepublik Deutschland (Молба за убежище, отхвърлена от Дания) (C-497/21, EU:C:2022:721).

59 Наистина в това решение Съдът постановява, че член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 във връзка с член 2, буква р) от нея, както и с член 2 от Протокол (№ 22) относно позицията на Дания, който е приложен към Договора за ЕС и към Договора за функционирането на ЕС, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правната уредба на различна от Кралство Дания държава членка, която предвижда възможността да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена в тази друга държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, чиято подадена в Кралство Дания предходна молба за международна закрила е била отхвърлена от последната държава членка.

60 Както обаче следва от точки 35 и 43 от посоченото решение, Съдът мотивира това тълкуване на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 с особения статут, от който по силата на споменатия в предходната точка протокол се ползва Кралство Дания, що се отнася до дял V, трета част от Договора за функционирането на ЕС, в чийто обхват попадат по-специално политиките относно контрола на границите, убежището и имиграцията. Съгласно посочения протокол Директива 2011/95 не се прилага за тази държава членка, поради което молбата за международна закрила, отправена до компетентните органи на посочената държава членка, не може да представлява молба, която има за цел да се „получи статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила“ по смисъла на Директива 2011/95.

61 Освен това в точка 46 от решение от 22 септември 2022 г., Bundesrepublik Deutschland (Молба за убежище, отхвърлена от Дания) (C-497/21, EU:C:2022:721), Съдът подчертава, че даденото в това решение тълкуване на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 не засяга отделния въпрос дали понятието „последваща молба“ се прилага към нова молба за международна закрила, подадена до държава членка, след като друга държава членка, която не е Кралство Дания, е отхвърлила предходна молба с окончателно решение.

62 С оглед на гореизложеното на въпроса по дело C-123/23 следва да се отговори, че член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 във връзка с член 2, буква р) от тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, чиято предходна молба за международна закрила, подадена до друга държава членка, за която се прилага Директива 2011/95, е била отхвърлена с окончателно решение, прието от последната държава членка.

По въпросите по дело C-202/23

63 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда задачата на последния е да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът може да преформулира въпросите, които са му зададени. Освен това може да се наложи Съдът да вземе предвид норми от правото на Съюза, които националният съд не е посочил във въпросите си (решение от 15 юли 2021 г., Ministrstvo za obrambo, C-742/19, EU:C:2021:597, т. 31 и цитираната съдебна практика).

64 Обстоятелството, че запитващата юрисдикция формално е посочила във въпросите си определени разпоредби на правото на Съюза, не е пречка Съдът да ѝ предостави всички насоки за тълкуване, които могат да бъдат полезни по делото в главното производство, като извлече от цялата информация, предоставена от запитващата юрисдикция, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора (вж. в този смисъл решение от 22 април 2021 г., Profi Credit Slovakia, C-485/19, EU:C:2021:313, т. 50 и цитираната съдебна практика).

65 В случая от предоставените от запитващата юрисдикция данни, обобщени в точки 31—35 от настоящото решение, е видно, че M.E.O. най-напред е подал молба за международна закрила до полските органи, а след това на 2 март 2020 г. е влязъл в Германия и е подал там молба за убежище, регистрирана от Федералната служба на 30 април 2020 г. Междувременно на 20 април 2020 г. компетентният полски орган прекратява производството, образувано по подадената от M.E.O. молба, с мотива че последният пребивава в Германия.

66 От своя страна с решението си от 14 юли 2021 г., разглеждано в главното производство по дело C-202/23, Федералната служба отхвърля като недопустима молбата за убежище на M.E.O. с мотива, че към датата, на която съгласно член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ компетентността за разглеждане на молбата за международна закрила на M.E.O. е била прехвърлена на Федерална република Германия, а именно 31 януари 2021 г., компетентният полски орган вече е бил прекратил процедурата по предходната молба за международна закрила на този кандидат с окончателно решение съгласно член 28, параграф 1 от Директива 2013/32, като е приел, че посочената молба е била негласно оттеглена.

67 От това следва, че за да отхвърли като недопустима молбата за международна закрила на M.E.O., Федералната служба се основава на предпоставката, че при обстоятелства като описаните в точки 65 и 66 от настоящото решение новата молба за международна закрила на M.E.O. може да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от Директива 2013/32, и спрямо нея може да се приложи член 33, параграф 2, буква г) от тази директива. Въпросите, поставени по дело C-202/23, се основават на същата предпоставка.

68 В този контекст поставените по дело C-202/23 въпроси следва да се преформулират и да се приеме, че с тях запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 във връзка с член 2, буква р) от тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която

предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, който/което вече е подал(о) молба за международна закрила до друга държава членка, когато новата молба е била подадена, преди компетентният орган на втората държава членка да вземе решение за прекратяване на разглеждането на предходната молба поради нейното негласно оттегляне в съответствие с член 28, параграф 1 от същата директива.

69 В това отношение следва да се припомни, че член 2, буква р) от Директива 2013/32 изрично предвижда възможността нова молба за международна закрила да се квалифицира като „последваща молба“, когато е „подадена“, след като е взето окончателно решение по смисъла на член 2, буква д) от тази директива по предходна молба, включително в случаите, когато кандидатът изрично е оттеглил молбата си, и когато решаващият орган по смисъла на член 2, буква е) от посочената директива е отхвърлил молба след нейното негласно оттегляне в съответствие с член 28, параграф 1 от същата директива.

70 Член 28, параграф 1, първа алинея от Директива 2013/32 гласи, че когато съществува сериозно основание да се счита, че кандидатът негласно е оттеглил молбата си или негласно се е отказал от нея, държавите членки гарантират, че решаващият орган взима решение за прекратяване на разглеждането на молбата или, при условие че решаващият орган смята молбата за неоснователна след подходящото ѝ разглеждане по същество в съответствие с член 4 от Директива 2011/95, я отхвърля.

71 Съгласно член 28, параграф 1, втора алинея, буква б) от Директива 2013/32 държавите членки могат да приемат, че кандидатът негласно е оттеглил молбата си за международна закрила или негласно се е отказал от нея, когато се установи, че той е избягал или е напуснал без разрешение мястото, където живее, или е бил задържан, без да се свърже с компетентния орган в разумен срок, или не е изпълнил в разумен срок задължението си да се явява редовно пред органите или други задължения за контакт, освен ако кандидатът докаже, че това се дължи на обстоятелства извън неговия контрол.

72 Освен това член 28, параграф 2, първа алинея от Директива 2013/32 предвижда, че държавите членки гарантират, че кандидатът, който се явява отново пред компетентния орган, след като е било взето решение за прекратяване на разглеждането по силата на параграф 1 от този член, има право да поиска повторно отваряне на неговия случай или да подаде нова молба, която не подлежи на процедурата, посочена в членове 40 и 41 от тази директива. Съгласно член 28, параграф 2, втора алинея от посочената директива държавите членки могат да предвидят краен срок с продължителност поне девет месеца, след изтичането на който случаят на кандидата не може да бъде повторно отварян или новата молба може да бъде разглеждана като последваща молба и да се прилага процедурата, посочена в членове 40 и 41 от същата директива, и от друга страна, че случаят на кандидата може да бъде повторно отварян само веднъж.

73 Макар член 2, буква р) от Директива 2013/32 да не се отнася изрично до хипотезата, в която държавата членка, до която кандидатът е подал молбата си за международна закрила, е взела решение да прекрати разглеждането на тази молба поради негласното ѝ оттегляне, нова молба, подадена след приемането на такова решение, също може да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на тази разпоредба. В противен случай нямаше да е необходимо да се предвижда в член 28, параграф 2, първа алинея от тази директива, че нова молба, подадена от кандидат, който се явява отново пред компетентния орган, след като е

взето решение за прекратяване на разглеждането по член 28, параграф 1, няма да бъде предмет на процедурата по членове 40 и 41 от посочената директива, която се отнася до последващите молби.

74 От самия текст на член 2, буква р) от Директива 2013/32 обаче следва, че нова молба за международна закрила, подадена от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, който/което вече е подал(о) такава молба, може да се квалифицира като „последваща молба“ и да бъде отхвърлена като недопустима в съответствие с член 33, параграф 2, буква г) от тази директива само ако е подадена след вземането на окончателно решение по тази предходна молба. Следователно квалифицирането на нова молба на същия кандидат като „последваща молба“ е изключено, когато тази нова молба е била подадена преди приемането на окончателно решение по предходната молба на този кандидат.

75 В това отношение е важно да се припомни, че член 6 от Директива 2013/32 прави разграничение между подаването на молбата за международна закрила, регистрацията ѝ, която е задължение на съответната държава членка по силата на параграф 1, първа и втора алинея от този член, и акта по подаването ѝ, който по принцип предполагат кандидатът за международна закрила да попълни предвидения за тази цел формуляр в съответствие с параграфи 3 и 4 от посочения член (вж. в този смисъл решение от 25 юни 2020 г., Ministerio Fiscal (Орган, който има вероятност да получи молба за международна закрила), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, т. 87 и 93).

76 Както Съдът вече е постановил, за действието „подаване“ на молба за международна закрила не изискват никакви административни формалности, тъй като тези формалности трябва да бъдат спазени в рамките на акта по „подаването“ на молбата (решение от 25 юни 2020 г., Ministerio Fiscal (Орган, който има вероятност да получи молба за международна закрила), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, т. 93)

77 С оглед обаче на използването на думата „подадена“ в член 2, буква р) от Директива 2013/32 трябва да се констатира, че за квалифицирането на молба за международна закрила като „последваща молба“ по смисъла на тази разпоредба от значение е единствено датата на нейното подаване.

78 Освен това решението, взето от решаващия орган в съответствие с член 28, параграф 1 от Директива 2013/32, за прекратяване на разглеждането на молба за международна закрила с мотива, че кандидатът е оттеглил негласно молбата си, не може да се счита за окончателно решение по смисъла на член 2, буква д) от тази директива, докато кандидатът разполага с предвидената в член 28, параграф 2 от посочената директива възможност да поиска повторно отваряне на неговия случай или да подаде нова молба, която не подлежи на процедурата, посочена в членове 40 и 41 от Директива 2013/32. Следователно нова молба, подадена от кандидат в това положение, не може да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от тази директива и да бъде отхвърлена като недопустима в съответствие с член 33, параграф 2, буква г) от посочената директива.

79 В случая от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че M.E.O. е подал молба за убежище до германските органи на 2 март 2020 г., докато решението на компетентния полски орган да прекрати процедурата по молбата му за международна закрила, подадена до полските органи, е прието едва на 20 април 2020 г. и освен това тази процедура може да бъде възобновена. Ако това действително е така, което запитващата юрисдикция следва да провери, следва да се приеме, че квалификацията на молбата за убежище, подадена от

M.E.O. до германските органи, като „последваща молба“ и отхвърлянето на тази молба като недопустима, тъй като г-н E.O. не е представил нови елементи или факти във връзка с предходната си молба, не е в съответствие с разпоредбите на член 2, буква р) и на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32.

80 С оглед на всички изложени по-горе съображения на запитващата юрисдикция следва да се отговори, че член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 във връзка с член 2, буква р) от тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, който/което вече е подал(о) молба за международна закрила до друга държава членка, когато новата молба е била подадена, преди компетентният орган на втората държава членка да вземе решение за прекратяване на разглеждането на предходната молба поради нейното негласно оттегляне, в съответствие с член 28, параграф 1 от същата директива.

По съдебните разноски

81 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) **Член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, във връзка с член 2, буква р) от тази директива,**

трябва да се тълкува в смисъл, че

допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, чиято предходна молба за международна закрила, подадена до друга държава членка, за която се прилага Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, е била отхвърлена с окончателно решение, прието от последната държава членка.

2) **Член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32, във връзка с член 2, буква р) от тази директива,**

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила по смисъла на член 2, буква б) от посочената директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, който/което вече е подал(о) молба за международна закрила до друга държава членка, когато новата молба е била подадена, преди компетентният орган на втората държава членка да вземе решение за прекратяване на разглеждането на предходната молба поради нейното негласно оттегляне, в съответствие с член 28, параграф 1 от същата директива.

Подписи